

Sygn. akt IC 17/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: sekretarz sądowy Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2016 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. w W.**

przeciwko **L. J.**

o zapłatę 37 056,66 zł

oddala powództwo.

Strona powodowa A.

(...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. J. kwoty 37.056 złotych 66 groszy z odsetkami umownymi od kwoty 16.213,33 w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 20.843 złote 33 grosze od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i o zasądzenie kosztów procesu w kwocie 4.270 złotych w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 złotych podnosząc w uzasadnieniu, że nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności wierzytelność dochodzoną pozvem, a pierwotnego wierzyciela G. łączyła z pozwanym umowa kredytu z 9 kwietnia 2008 roku, z której to pozwany się nie wywiązał. Strona pozwana określiła, co składa się na dochodzoną pozvem należność, powołała co do wyliczenia odsetek treść przepisu artykułu 481 paragraf 2 zdanie drugie k.c. w związku z zapisami umowy podnosząc, że powodowi przysługuje prawo do naliczania odsetek niespłaconej kwoty kapitału według zmiennej stopy procentowej stanowiącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Kłodzku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz w całości i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Strona powodowa w odpowiedzi na sprzeciw podtrzymała dochodzone roszczenie i wskazała, że roszczenie wbrew twierdzeniom pozwanego nie uległo przedawnieniu, bowiem bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, uzyskał klauzulę wykonalności i wszczął postępowanie egzekucyjne. I skoro zaś powód z żądaniem pozwu wystąpił 27 listopada 2015 roku, to roszczenie dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu nie przedawniło się w żadnej części. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. Powód, pozwany, przepraszam, pozwany L. J. zawarł w dniu 9 kwietnia 2008 roku z (...) Bankiem S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego numer (...) na mocy, której udzielono pozwanemu kredytu w kwocie 21.059 złotych 47 groszy na okres od 9 kwietnia 2008 roku do dnia 15 kwietnia 2011 roku. Spłata kredyt miała następować w równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych 15 dnia każdego miesiąca w wysokości 745 złotych 60 groszy, z tym, że pierwsza rata była wyższa, dowód: umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego z 9 kwietnia 2008 roku karta 28 do 30 akt sprawy. Pismem z dnia 19 maja 2009 roku (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanemu L. J. umowę kredytu z 9 kwietnia 2008 roku z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia i wyliczył należności do spłaty, wskazując, że wypowiedzenie nie będzie miało mocy prawnej w przypadku uregulowania na

określonych w tym wypowiedzeniu należność, dowód: wypowiedzenie umowy kredytu karta 51 akt sprawy. G. (...) Bank, jako następca prawny G. wystąpił do Sądu Rejonowego w Kłodzku z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 25 stycznia 2010 roku i Sąd Rejonowy w Kłodzku postanowieniem z dnia 17 lutego 2010 roku nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (...) VIN(...). W bankowym tytule egzekucyjnym wskazano, że został on wystawiony w związku brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umową numer (...) z dnia 9 kwietnia 2008 roku, dowód znajdujące się w aktach Co tutejszego Sądu (...), bankowy tytuł egzekucyjny karta 2 i postanowienie z 17 lutego 2010 karta 19. W dniu 24 stycznia 2014 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i strona powodowa A. z siedzibą w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, z której wynika, że strona powodowa nabyła wierzytelność między innymi przysługującą od pozwanego L. J. a dotyczącą kredytu z 9 kwietnia 2008 roku, dowód: umowa przelewu wierzytelności z 24 stycznia 2014 roku wraz z załącznikiem karta 10 do 16. Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty należności pismem z dnia 24 lutego 2014 roku, dowód: wezwanie do zapłaty karta 33. Strona powodowa wyliczyła zadłużenie pozwanego w dokumencie z dnia 26 listopada 2015 roku, co do odsetek, dowód: wyliczenie odsetek karta 37. Sąd zważył, co następuje. Powództwo podlegało oddaleniu. Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego w oparciu o zawnioskowane dowody, których prawdziwości i autentyczności żadna ze stron nie podważała. Strony nie kwestionowały również okoliczności wynikających z dowodów, a ocenie w niniejszej sprawie podlegał zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego. W ocenie Sądu w odniesieniu do obowiązujących przepisów ten zarzut okazał się skuteczny. Zgodnie z przepisem artykułu 118 Kodeksu cywilnego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia wynosi lat 10, a dla roszczeń o świadczenie okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej 3 lata. Niewątpliwym jest, że to roszczenie wynikające z umowy pożyczki z dnia 9 kwietnia 2008 roku, jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej zarówno przez bank, jako pierwotnego wierzyciela, ani przez stronę powodową podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia. Jeżeli chodzi o twierdzenia strony powodowej, że nie doszło do przedawnienia, to nie sposób podzielić argumentacji przedstawionej w piśmie z dnia 4 lutego 2016 roku. Niewątpliwie został przerwany bieg terminu przedawnienia roszczenia po wypowiedzeniu go pismem z dnia 19 maja 2009 roku, poprzez złożenie przez pierwotnego wierzyciela, a w istocie jego następcę prawnego, ale w tym zakresie nie budzi wątpliwości Sądu, że następcą G. był G. (...) Bank, to nie było też kwestionowane ze strony, zresztą jest to fakt powszechnie znany a przynajmniej też znany Sądowi z urzędu, że G. (...) Bank jest następcą prawnym G. doszło do przerwania przedawnienia poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i taką klauzulę wierzyciel pierwotny uzyskał 17 lutego 2010 roku. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 27 listopada 2015 roku, a zatem do przedawnienia doszło w ciągu trzech lat licząc od 17 lutego 2010 roku, a więc 17 lutego 2013 roku. Bez znaczenia dla biegu terminu przedawnienia pozostaje zawarcie umowy przelewu wierzytelności w dniu 24 stycznia 2014 roku, czy też sporządzenie wezwania do zapłaty, wszak strona powoda nie przedłożyła nawet dowodu doręczenia tego wezwania pozwanemu. Nie było innej czynności przerywającej bieg przedawnienia niż tylko uzyskanie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Zatem w dacie sporządzenia umowy przelewu wierzytelności roszczenie było już przedawnione. Z uzasadnienia Uchwały Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2004 roku w sprawie III CZP 101/03 wynika, że głównym argumentem za przyjęciem stanowiska, iż złożenie wniosku klauzulowego przerywa bieg przedawnienia było to, że nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu jest aktem koniecznym stanowiącym *conditio sine qua non* wszczęte postępowania egzekucyjnego. Idąc tym torem rozumowania należy konsekwentnie przyjąć, że realizacja tego niezbędnego warunku do wszczęcia egzekucji następuje z chwilą uwzględnienia przez Sąd wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, a tym samym, że z chwilą nadania tej klauzuli ustaje zawieszeniu biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku i zaczyna biec od nowa. Z tych względów należy przyjąć, że zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności kończy się z chwilą uwzględnienia przez Sąd tego wniosku, zwłaszcza, że postanowienie Sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z chwilą jego wydania artykuł 360 w związku z artykułem 13 paragraf 2 k.p.c. Zwrócić należy uwagę, że uwzględnieniu niniejszego żądania sprzeciwia się brak tożsamości podmiotowej i przedmiotowej roszczenia, które to mają wpływ na bieg terminu przedawnienia. W tym zakresie rozstrzygnął również Sąd Najwyższy w wyroku z 30 września 2015 roku w sprawie I CSK 863/14 wskazując, że określona w artykule 123 paragraf 1 punkt 1 k.c. czynność przerywa bieg terminu przedawnienia tylko w odniesieniu do tego samego roszczenia, którego ona dotyczy, a nie w stosunku do pozostałych roszczeń wynikających z danego stosunku prawnego. Tożsamość roszczenia oznacza natomiast jego tożsamość podmiotową oraz tożsamość przedmiotową. W rozstrzyganej sprawie

występuje tożsamość przedmiotowa roszczenia, bowiem chodzi o wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki z dnia 9 kwietnia 2008 roku, natomiast brak jest tożsamości podmiotowej. Uprzednio wierzycielem był G. (...) Bank S.A., bo on stał się następcą, a obecnie wierzycielem jest powodowy Fundusz, w związku z tym brak jest czynności, która by od 17 lutego 2013 roku skutecznie zapobiegła przedawnieniu roszczenia. W związku z tym, skoro podniesiony zarzut przedawnienia okazał się skuteczny, to Sąd uwzględniając go oddalił powództwo. Sąd oddalił również wnioski dowodowe strony powodowej bliżej nieokreślone, ale dotyczące zdaje się dokumentów, z których Sąd dopuścił dzisiaj dowód: z bankowego tytułu egzekucyjnego i postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 17 lutego 2010 roku. Jednocześnie strona powodowa wniosła o przedłużenie terminu do złożenia wyżej wymienionych dokumentów i ten wniosek również nie został uwzględniony. Strona powodowa mogła te dokumenty złożyć choćby najpóźniej do dnia dzisiejszego, to jest do dnia rozprawy. Od 8 lutego 2016 roku, mimo że wpłynęło w tej dacie pismo do Sądu z wnioskiem o przedłużenie terminu żadnych dokumentów strona powodowa nie przedłożyła. Strona powodowa zawnioskowała również postanowienie o umorzeniu postępowania, wskazując w tym piśmie, że bank wniosł o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu, a następnie postępowanie egzekucyjne prowadzone na wniosek poprzedniego wierzyciela zostało umorzone. Na marginesie w związku z tym Sąd tylko stwierdza, że obecna linia orzecznicza wskazuje również na tę konsekwencję wynikającą z orzeczenia cytowanego przed chwilą z 30 września 2015 roku w sprawie I CSK 863/14, iż musi być tożsamość podmiotowa i przedmiotowa. I również Sąd Najwyższy wypowiedział się w Uchwale z 19 lutego 2015 roku w sprawie III CZP 103/14, że umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, czyli jak Sąd przyjmuje najprawdopodobniej tak było w tej sprawie, choć tego strona powodowa nie udowodniła, to bank, który prowadził egzekucję, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Sąd do tego się szerzej nie odnosi, z uwagi na to jak wskazał, że strona powoda tych dowodów nie przedłożyła. Sąd zwraca uwagę na zasady wynikające z przepisu 207 paragraf 6 k.p.c. dotyczące prekluzji dowodowej, to strona powodowa, jako nabywca wierzytelności, powinna wnosząc pozew dysponować takimi dokumentami by wszystkie niezbędne dowody zawnioskować w pozwie, bądź w odpowiedzi na skutek czy to sprzeciwu czy to odpowiedzi na pozew, nie zaś prowadzić swymi czynnościami czy też ich zaniechaniami do tego by rozpoznanie sprawy nie mogło być zakończone na pierwszym terminie rozprawy. Skoro strona powodowa nie przedłożyła żadnego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nie wskazała, który komornik prowadził egzekucję, to Sąd nie miał obowiązku prowadzić postępowania dowodowego z urzędu w tak szerokim zakresie, a strona powodowa była reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego i brak jest podstaw by jeszcze Sąd za tegoż pełnomocnika procesowego działał. W związku z tym Sąd mając na względzie skuteczny zarzut przedawnienia oddalił powództwo.